

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 706/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti AD-Energy s. r. o., Janigova 11, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Pirovitsom, Advokátska kancelária, Ľ. Štúra 29, Kráľovský Chlmec, pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti AD-Energy s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2014 doručená sťažnosť spoločnosti AD-Energy s. r. o., Janigova 11, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalovaná je účastníčkou konania o ochranu práv z ochrannej známky a o nariadenie predbežného opatrenia vedeného na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 CbPv 3/2012. Žalobca žiadal vydanie dočasného opatrenia, ktorým by bola uložená povinnosť sťažovateľke pri dodávaní na trh, distribúcii a propagácii kozmetických výrobkov zdržať sa označovania názvom „P...“ a tiež uloženia povinnosti stiahnuť z obchodnej siete kozmetické výrobky obsahujúce označený názov.

Okresný súd uznesením sp. zn. 27 CbPv 3/2012 z 19. septembra 2012 návrh žalobcu na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Žalobca podal proti uzneseniu sp. zn. 27 CbPv 3/2012 z 19. septembra 2012 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Cob 192/2012 z 23. novembra 2012 tak, že uznesenie okresného súdu zmenil a predbežné opatrenie vydal.

Sťažovateľka podala 5. februára 2013 okresnému súde návrh na zrušenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Cob 192/2012 z 23. novembra 2012 o nariadení predbežného opatrenia. Na základe tohto návrhu okresný súd uznesením sp. zn. 27 CbPv 3/2012 z 25. júna 2013 zrušil predbežné opatrenie nariadené označeným uznesením krajského súdu.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 27 CbPv 3/2012 z 25. júna 2013 podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 tak, že zmenil napadnuté rozhodnutie okresného súdu a návrh sťažovateľky na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia zamietol.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

Podanou sťažnosťou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 o zamietnutí návrhu na zrušenie

predbežného opatrenia a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 o odmietnutí jej dovolania.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«A. V označenej právnej veci predbežného opatrenia Okresný súd Košice I, ako súd prvého stupňa, uznesením zo dňa 25. 6. 2013 zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. 11. 2012 č. k. 2Cob/192/2012-71... Dôvodil, že navrhovateľ neosvedčil potrebu nariadenia predbežného opatrenia, nariadené predbežné opatrenie považuje za nevykonateľné, pričom v čase jeho nariadenia neexistovali dôvody na jeho vydanie, výroky uznesenia považuje za nevykonateľné, respektíve za také, ktorými bolo uložené odporcovi to, čo od neho nemožno žiadať, pretože odporca pri svojich obchodných aktivitách /dovoz/ týkajúcich sa kozmetického krému „P...“ sám tento výrobok neoznačuje označením „P...“, keďže týmto označením, ktoré je registrovanou ochrannou známkou Spoločenstva, ho označuje jeho výrobca. Odporca sa preto dôvodne domnieva, že súd uložením povinnosti „neoznačovať“ kozmetické - výrobky uložil odporcovi zdržovaciú povinnosť, napriek tomu, že odporca sa konania, ktorého sa má zdržať v minulosti nedopúšťal a neexistuje ani hrozba, že by tak v budúcnosti konal. Ani výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť stiahnuť z obchodnej siete kozmetické výrobky s názvom obsahujúcim slovo „P...“ je nevykonateľný, keďže nešpecifikuje príslušnú obchodnú sieť a výrok sa tak vzťahuje na všetky dotknuté výrobky a celú obchodnú sieť /trh/. Takto uloženú povinnosť považuje odporca za nevykonateľnú a podľa jeho názoru nemožno od neho žiadať, aby reálne stiahol z celého trhu /siete/ všetky na neho uvedené výrobky. Takýto výrok je príliš všeobecný, pričom na trhu už uvedené výrobky sú mimo dispozičnej moci odporcu, keďže odporca sám neprevádzkuje predajne, v ktorých sa dotknutý výrobok predával.

Súd prvého stupňa tvrdil, že navrhovateľ nemohol v konaní o nariadenie predbežného opatrenia úspešne osvedčiť hrozbu vzniku škody spočívajúcu v poklese predaja jeho výrobkov ako následok dovozu výrobku „P...“, pretože s výrobkom „P...“, teda svojím výrobkom dosiahol navrhovateľ v Slovenskej republike v porovnaní rokov 2011 a 2012 nárast o 34 %. Navrhovateľ neosvedčil ani svoje tvrdenie o tom, že jeho ochranná známka „P...“ je ochrannou známkou s dobrým menom a z uvedených dôvodov, považuje návrh na zrušenie predbežného opatrenia za opodstatnený.

Tieto rozhodujúce nové skutočnosti odvolací súd vo svojom uznesení nespomína vôbec a s nimi sa náležité ani nevysporiadal (porušenie § 157 ods. 2 § 237 písm. f/ O. s. p.).

Súd prvého stupňa... z obsahu spisu zistil, že odporca (sťažovateľ) je dovozcom a distribuuje na trh Slovenskej republiky kozmetické výrobky... pod názvom „P...“, ktorý takto označuje jeho výrobcu. Toto označenie je registrované aj pre územie Slovenskej republiky Úradom pre harmonizáciu vnútorného trhu od 26. 10. 2010 ako kombinovaná ochranná známka Spoločenstva č. a jej majiteľom je pán H. Je teda nesporné, že odporca (sťažovateľ) je distribútor výrobku tretej osoby, predmetný výrobok sám nevyrába, nebáli ani neurčuje jeho obsah a podľa názoru súdu prvého stupňa mu nie je možné uložiť povinnosť takého charakteru, ako žiada navrhovateľ v petite predbežného opatrenia... Súd prvého stupňa uviedol, že má za to, že navrhovateľ v konaní žiadnym spôsobom neosvedčil, že tým, že odporca distribuuje výrobky s označením zhodným - zameniteľným s jeho ochrannou známkou mu vzniká ujma a že navrhovaná úprava pomerov účastníkov konania zabráni zväčšeniu škody či inej ujmy. ... K namietanej vykonateľnosti nariadeného predbežného opatrenia súd prvého stupňa uviedol, že je nevyhnutné, že rozhodnutie musí obsahovať individualizáciu, presný rozsah a obsah plnenia, t. j. presné vymedzenie práv a povinností k plneniu a stotožnil sa s názorom odporcu, že výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť stiahnuť z obchodnej siete kozmetické výrobky s názvom obsahujúcim slovo „P...“ je nevykonateľný, keďže nešpecifikuje príslušnú obchodnú sieť a výrok sa tak vzťahuje na všetky dotknuté výrobky a celú obchodnú sieť. Výrok je príliš všeobecný a výrobky ani nie sú v dispozičnej moci odporcu, keďže odporca sám neprevádzkuje predajne, v ktorých sa výrobok predáva. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho uznesenia.

B. Na základe takého skutkového stavu rozhodol odvolací súd o odvolaní sťažovateľa tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Košice I, č. k. 27CbPv/3/2012-55 zo dňa 19. 9. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/192/2012-71 zo dňa 23. 11. 2012 zamietol...

Namietali sme, že konanie okrem procesných vád je postihnuté vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia (resp. nepreskúmateľnosti § 157 ods. 2 O. s. p.), čo súčasne zakladá porušenie našich práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na

spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a z dôvodu nevysporiadania sa s dôvodmi uvedenými v uznesení súdu prvého stupňa, so všetkými našimi námietkami uvedenými v konaní, vrátane odvolacieho a preto v konečnom dôsledku vec nesprávne aj právne posúdil. Navyše odvolací súd potvrdil podstatné skutočnosti v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Na jednej strane z jeho odôvodnenia síce vyplýva, že neexistencia dôvodov na nariadenie predbežného opatrenia je dôvodom na zrušenie predbežného opatrenia aj v prípade, že došlo k zmene pomerov, resp. skutkových okolností, z ktorých posúdenia súd vychádzal pri nariadení predbežného opatrenia, ale v danej konkrétnej veci skutkové okolností, z ktorých súd prvého stupňa pri zrušení nariadeného predbežného opatrenia vychádzal nevyhodnotil, ale ani ich vôbec nespomína a obchádza. Navyše odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s ďalšou podstatnou skutočnosťou, že voči našej spoločnosti výrok nariadeného predbežného opatrenia nie je vôbec nevykonateľný, čo bol ďalším podstatným dôvodom na zrušenie predbežného opatrenia zo strany súdu prvého stupňa. Máme za to, že vo veci nie sme ani pasívne legitimovaný...

Tieto dôležité a podstatné skutočnosti a okolnosti, ktoré v značnej miere viedli súd prvého stupňa k zrušeniu nariadeného predbežného opatrenia, odvolací súd ale ani súd dovolací vo svojich odôvodneniach vôbec nespomínajú a nesprávne sa odvolávajú na to a interpretujú, akoby jediným dôvodom na zrušenie predbežného opatrenia bola nie zmena skutkových okolností a skutočnosť, že tu dôvod na nariadenie predbežného opatrenia nikdy nebol a že výrok je nevykonateľný, ale nesprávne právne posúdenie skutkových okolností. Že tomu takto nie je preukazuje samotný súdny spis a popis skutkového a právneho stavu.

C. Za týchto skutkových okolností a právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací svojim uznesením zo dňa 31. januára 2014 sp. zn. 4Obdo/74/2013-201 rozhodol, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sme toho právneho názoru, že najvyšší súd ako súd dovolací pochybil, keď považoval dovolaním napadnuté uznesenie, resp. odôvodnenie napadnutého uznesenia za dostačujúce. Ved' je nesporné, že odvolací súd podstatné odvolacie dôvody s ktorými sa súd prvého stupňa správne skutkovo a právne vysporiadal ani nespomína a ich obišiel. Takéto rozhodnutie je arbitrárne a nie je ústavne akceptovateľné.

Ide o rozhodujúce skutočnosti, ktoré konštatuje súd prvého stupňa že navrhovateľ neosvedčil potrebu nariadenia predbežného opatrenia, nariadené predbežné opatrenie považuje za nevykonateľné, pričom v čase jeho nariadenia neexistovali dôvody na jeho vydanie, výroky uznesenia považuje za nevykonateľné, respektíve za také, ktorými bolo uložené odporcovi to, čo od neho nemožno žiadať, pretože odporca pri svojich obchodných aktivitách /dovoz/ týkajúcich sa kozmetického krému „P...“ sám tento výrobok neoznačuje označením „P...“, keďže týmto označením, ktoré je registrovanou ochrannou známkou Spoločenstva, ho označuje jeho výrobca v Nemecku...

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností sme toho názoru, že postupom odvolacieho súdu ako aj dovolacieho súdu bolo porušené právo na súdnu ochranu vyjadrené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zo strany odvolacieho súdu ďalej bol minimálne porušený zákon v ustanoveniach § 1, § 2 a 3, § 157 ods. 2 O. s. p., a ktorým postupom odvolacieho súdu účastníkovi konania sa jednoznačne odňala možnosť konať pred súdom.

Žiaľ s týmito porušeniami dovolací súd podľa nášho názoru sa nevysporiadal, resp. nedostatočne a nesprávne sa vysporiadal a jeho vyvodené závery vzhľadom na konkrétnu vec a chránené právo sú zjavne neodôvodnené a majú za následok porušenie základného práva sťažovateľa, t. j. právo na súdnu ochranu.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že
„1. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Obdo/74/2013-201 a jeho rozhodnutím z 31. januára 2014 v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/168/2013-160 a jeho rozhodnutím z 02. 10. 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/74/2013-201 z 31. januára 2014, alternatívne uznesenie Krajského súdu v Košiciach 3Cob/168/2013-160 z 02. 10. 2013 ústavný súd zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde...“.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

11. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 o odmietnutí dovolania sťažovateľky. Sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy jej návrh na zrušenie predbežného opatrenia nesprávne právne posúdili, tvrdí, že napadnuté rozhodnutia sa nevysporiadali s jej podstatnými argumentmi, tieto rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska neodôvodnené.

12. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 uviedol: *«Ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, tunajší súd uznesením zo dňa 4. 4. 2013 zrušil uznesenie zo dňa 4. 3. 2013, ktorým bol zamietnutý návrh odporcu na zrušenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/192/2012-71 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s poukazom na ustanovenia § 357 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 O. s. p., upravujúce náležitosti odôvodnenia rozhodnutia a uviedol, že súd prvého stupňa má posúdiť, či dôvody odporcu uvedené v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia existujú a či sú alebo nie sú dôvodmi, pre ktoré podľa § 77 ods. 2 O. s. p. je možné nariadené predbežné opatrenie zrušiť. V napadnutom uznesení súd prvého stupňa odvolacie dôvody posúdil tak, že odporcom uvedené dôvody, a to že odporcovi, ako tretej osobe, ktorá sporný výrobok nevyrába, nebalí do obalu označeného „P...“ nemožno uložiť povinnosť zdržať sa označovania výrobkov názvom „P...“ a že výrok uznesenia o nariadení predbežného opatrenia je nevykonateľný, keďže nešpecifikuje príslušnú „obchodnú sieť“, existujú a sú dôvodom na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia.*

Odvolací súd uvádza, že v danej veci je potrebné vychádzať z toho, že rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia je právoplatné.

Za podstatné, pre posúdenie dôvodnosti návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia odvolací súd považuje posúdenie, či sú splnené zákonné podmienky na takéto rozhodnutie podľa § 77 O. s. p.

Pokiaľ ide o zánik predbežného opatrenia, tento je upravený v ustanovení § 77 ods. 1, 2 O. s. p. tak, že predbežné opatrenie zanikne, ak a) navrhovateľ nepodal v súdom určenej lehote návrh na začatie konania; b) sa návrhu vo veci samej nevyhovelo; c) sa návrhu vo veci samej vyhovelo a uplynulo 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci; d) uplynul určený čas. Po ktorý malo trvať alebo ak predbežné opatrenie zruší súd, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

V prejednávanej veci nedošlo k zániku predbežného opatrenia z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 77 ods. 1 O. s. p. a preto k jeho zániku by mohlo dôjsť iba jeho zrušením súdom, ktorý spôsob zániku predbežného opatrenia v danej veci navrhol odporca. Ako vyplýva z ustanovenia § 77 ods. 2 O. s. p. predbežné opatrenie môže byť zrušené súdom iba v prípade, ak pominuli dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Pod uvedenými dôvodmi právna prax zaraďuje aj situáciu, keď sa dodatočne zistí, že dôvody na predbežné opatrenie tu ani neboli alebo ak odpadol právny záujem na dočasnej úprave, pretože novo vzniklá hmotnoprávna situácia vo vzťahoch medzi účastníkmi konania robí predbežné opatrenie nadbytočným alebo ak povinný dobrovoľne splnil vymáhaný nárok.

V prejednávanej veci odporca navrhol zrušiť predbežné opatrenie z dôvodov, že neboli dôvody na jeho nariadenie a že nariadené predbežné opatrenie je nevykonateľné.

Pokiaľ ide o neexistenciu dôvodov na nariadenie predbežného opatrenia, tieto sú dôvodom na zrušenie predbežného opatrenia iba v prípade, že došlo k zmene pomerov, resp. skutkových okolnosti, z ktorých posúdenia súd vychádzal pri nariadení predbežného opatrenia, pretože v opačnom prípade by sa jednalo o posúdenie tých istých skutkových okolnosti s ich možným rozdielnym posúdením a následným protichodným rozhodnutím.

Odvolací súd má za to, že z tvrdení odporcu, uvedených v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia ako aj v odvolaní proti napadnutému uzneseniu súdu prvého stupňa nevyplýva, že by došlo k zmene skutkových okolnosti, ktoré boli súdom posudzované pri nariadení predbežného opatrenia ale odporca namieta iba ich nesprávne právne posúdenie.

Pritom, podľa odvolacieho súdu, prípadné nesprávne právne posúdenie nie je možné považovať za dôvod na zrušenie predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 2 O. s. p.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd má za to, že odporcom uvádzané dôvody na zrušenie predbežného opatrenia nie sú dôvodmi, pre ktoré možno podľa § 77 ods. 2 O. s. p. zrušiť nariadené predbežné opatrenie, a preto podľa § 220

O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh odporcu na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 27CbPv 3/2012-55 zo dňa 19. 9. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/192/2012-71 zo dňa 23. 11. 2012 zamietol.»

13. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 uviedol: „*V danom prípade dovolateľ namietal vady konania, uvedené v § 237 písm. b/ a f/ O. s. p., t. j. že ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom.*

Dovolací dôvod podľa § 237 písm. b/ O. s. p. namietal odporca vo vzťahu ku skutočnosti, že je iba dovozcom a distribútorom výrobkov s označením P..., pričom ich výrobcom je nemecká spoločnosť, ktorá má uvedené označenie registrované aj pre územie Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Košice I odporca je právnickou osobou.

Podľa § 19 O. s. p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby /§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania nie je možné zamieňať s nedostatkom vecnej aktívnej alebo pasívnej legitímácie účastníka konania, pre posúdenie ktorej je rozhodujúci hmotnoprávny vzťah účastníka k predmetu konania. Odporcom vznesená námietka nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania preto neobstojí.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv a povinností, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá aj odporcom namietaná absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia spôsobujúca jeho nepreskúmateľnosť, ktorú

však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil.

...

Aj podľa názoru dovolacieho súdu právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia však musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vzhľadom na konkrétnu obsahovú vecnú a právnu stránku napadnutého rozhodnutia dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje zhrnutie podstatných skutočností z doterajšieho konania v predmetnej veci, odvolacích námietok navrhovateľa ale aj náležité vysvetlenie, z akých hľadísk ich odvolací súd považuje za dôvodné. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne uviedol, na základe ktorých skutočností považuje návrh odporcu na zrušenie predbežného opatrenia za nedôvodný v zmysle § 77 ods. 2 O. s. p., odôvodnenie rozhodnutia preto možno považovať za ústavne akceptovateľné...

Vo vzťahu k námietke dovolateľa podľa ktorej je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p./ je potrebné uviesť, že iná vada konania na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná iba za predpokladu, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu existencie takejto vady vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

Rovnako odporcom tvrdené nesprávne právne posúdenie veci /§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p./ je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli by mať za následok prípadnú vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Keďže v danom prípade dovolanie odporcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a odporcom namietané vady podľa § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 veta prvá

O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.“

14. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

15. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

16. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise

Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Keďže je však predmetom sťažnosti namietané porušenie základných práv sťažovateľky rozhodnutím všeobecného súdu vo veci návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch [pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia (III. ÚS 339/2012, IV. ÚS 560/2012)].

17. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00, III. ÚS 339/2012).

18. V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú

konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

19. Sťažovateľka vo vzťahu na namietanému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 namieta, že uznesenie nie je dostatočne odôvodnené, je nepreskúmateľné, že krajský súd sa nevysporiadal dostatočne s jej námietkami a vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľka tvrdila, že v predmetnej veci neboli dôvody na nariadenie predbežného opatrenia a že nariadené predbežné opatrenie je nevykonateľné.

Z citovaného uznesenia krajského súdu však vyplýva, že krajský súd na zistené skutkové okolnosti správne aplikoval ustanovenie § 77 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, pričom dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, tak ako to predpokladá § 77 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, že by pominuli dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, a teda že došlo k zmene skutkových okolností, ktoré boli okresným súdom posudzované pri nariadení predbežného opatrenia.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľka využila proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 mimoriadny opravný prostriedok, t. j. dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014. Je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa v odôvodnení uznesenia sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 vyjadril tak, že odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu považuje vzhľadom na jeho obsahovú vecnú a právnu stránku za dostatočne dôvodné a také, ktoré v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu a konštatuje, že vzhľadom na uvedené nemožno namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

Ústavný súd dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 168/2013 z 2. októbra 2013 nemohlo byť porušené. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 je z hľadiska právneho posúdenia nesprávne a vyznačuje sa nedostatočným odôvodnením, ústavný súd uvádza, že naopak, z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne a podrobne zaoberal dovolacími dôvodmi sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu. Z uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval najvyšší súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Najvyšší súd s odvolaním sa na platnú a účinnú právnu úpravu relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ústavne súladným spôsobom vyjadril svoj právny názor k jednotlivým námietkam sťažovateľky. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým odvolaniu sťažovateľky nevyhovel. Prijaté právne závery so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

21. Okolnosť, že sťažovateľka sa s výrokom napadnutého uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a listinou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, II. ÚS 157/09).

22. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 74/2013 z 31. januára 2014 nemohlo byť porušené. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2014